

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 189/2022
14.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Војислав Виденовић, адвокат из ..., против туженог АД за обраду и прераду производа црне металургије, за унутрашњу и спољну трговину грађевинским и огревним материјалом „Копаноник“ Београд, ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3064/2021 од 06.09.2021. године, у седници већа одржаној 14.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3064/2021 од 06.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 202/20 од 02.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је као неправилно и незаконито поништено решење туженог бр. .. од 18.01.2017. године и тужени обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовом степену и врсти образовања. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 237.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3064/2021 од 06.09.2021. године, преиначена је пресуда Основног суда у Зајечару П1 202/20 од 02.02.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се као неправилно и незаконито поништи решење туженог бр. .. од 18.01.2017. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовом степену и врсти образовања, као и да му накнади трошкове парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) и одлучио да ревизија није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, док се ревизијом не указује на битне повреде које би могле бити ревизијски разлог у смислу чл. 407 ЗПП.

Према утврђеним чињеницама, тужилац је код туженог био у радном односу заснованом на неодређено време на пословима ... у пословници „ББ“ у огранку у ..., на основу Уговора о раду број .. од 20.02.2015. године. Решењем туженог бр. .. од 18.01.2017. године, тужиоцу је отказан уговор о раду. У образложењу решења је наведено да је дана 02.12.2016. године именована трочлана комисија извршила ванредни попис робе, којом приликом је уочен мањак робе у пословници „ББ“ о чему је сачињена ближа спецификација недостајуће робе чија је укупна вредност 434.126,05 динара. Мањак је настао услед радњи тужиоца који је робу узимао за сопствене потребе и продавао трећим лицима при чему излаз робе са стоваришта није спровео кроз папире, није дао налог за фактурисање, већ је само износио, тј. дозволио изношење робе са стоваришта туженог. Отказ је дат из разлога прописаних чланом 179. став 2. тачка 1, 2, 3. и 5. Закона о раду. Пре доношења решења, тужени је издао упозорење бр. .. од 26.12.2016. године на које се тужилац изјаснио. Због мањка робе против тужиоца је вођен кривични поступак који је правноснажно окончан пресудом Вишег суда у Нишу – Посебно одељење за сузбијање корупције КПо 157/18 од 05.03.2019. године, којом је тужилац оглашен кривим за кривично дело Проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. КЗ и осуђен условном осудом.

На основу овако утврђених чињеница, првостепени суд је становишта да је побијано решење о отказу уговора о раду неправилно и незаконито јер њиме нису утврђене све чињенице и околности на основу којих се може закључити да је наступио отказни разлог на који се тужени позвао у решењу. Тужилац је поступао у складу са устаљеном дугогодишњом праксом која ни једним актом руководства туженог није била забрањена.

Другостепени суд не прихвата изнету аргументацију првостепеног суда. Према становишту другостепеног суда, тужилац је учинио повреду радне обавезе јер је робу за коју је био задужен издавао трећим лицима и узимао за сопствене потребе, без наплате, односно издавањем отпремница, услед чега је учинио повреду радне обавезе. Стога је тужиоцу правилно и законито изречена мера престанка радног односа у смислу одредаба члана 179. став 1. тачка 5. Закона о раду („Сл. Гласник РС“, бр. 24/2005, ... 75/2014) и Уговора о раду бр. .. од 20.02.2015. године, тачка 11. алинеја 7, услед чега је првостепена одлука преиначена тако што је одбијен тужбени захтев.

Неосновано ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране другостепеног суда. Ревидент сматра да тужилац није учинио повреду радне обавезе издавањем робе на „почек“, јер је то чинио по налогу својих претпостављених и у складу са уобичајеном праксом огранка у ком је радио, а да тужени није предузео ништа да такво пословање спречи.

Отказ уговора о раду је незаконит ако је дат из разлога противних Закону о раду или ако није поштована процедура прописана тим законом. Неспорно је да је тужилац мимо својих овлашћења издавао робу трећим лицима и узимао је за сопствене потребе, без издавања фактура односно отпремница. Због тога је против тужиоца вођен кривични поступак који је окончан правноснажном пресудом према којој је тужилац кривично одговоран, односно осуђен. Стога је ирелевантна околност што је његово поступање било познато претпостављенима.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. ЗПП, одбио ревизију тужиоца као неосновану.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**